

Knøs og hans venner sad på jorden foran den hule, hvor de havde tilbragt natten. Bag dem stod ponyen Ædedolk og gumlede på en tot vissent græs.

Vi er en mærkelig flok, tænkte han og så rundt på dem. Bjarke har altid været en varbjørn. Nu er han en rigtig bjørn. Hervør har fået livet igen. Vi måtte hente hende op fra dødsriget. Det var Ædedolk, der kendte vejen. Den pony er noget helt for sig selv!

Og så er der Katla. Hun er så stille af sig. Men

hun er vist den modigste af os. Hende bliver jeg nok aldrig klog på. Det gør heller ikke noget. Hun er den bedste ven, jeg kunne ønske mig.

”Hvad gør vi nu?” spurgte Bjarke.

”Prøver at redde kong Hrolf,” svarede Hervør.

”Hvad ellers?”

”Der er intet, jeg hellere ville,” sukkede Bjarke.

”Men hvordan? Hans fjender har Tyrfing nu. Og de vil ikke tøve med at bruge det.”

”Derfor må vi skynde os til kongsgården og advare ham,” sagde Hervør. ”Så kan hans krigere og vi stå vagt om ham dag og nat.”

”Det bliver mere end svært at nå frem i tide,” sagde Knøs. ”Vi er langt oppe i Nordmark. Der er mange dagsrejser herfra til kongsgården. Vi har ikke vores heste mere. Og vinteren er begyndt.”

Katla vendte sig mod ponyen og spurgte: ”Hvad siger du, Ædedolk? Du plejer at vide, hvad vi skal gøre.”

”Ikke denne gang,” sagde Ædedolk. ”Jeg kan ikke bære mere end én af jer. Og Knøs har ret. Der er lang vej hjem.”

Hervør rejste sig med et sæt.

”Så må vi se at komme af sted nu,” sagde hun.

”I stedet for at sidde her og snakke.”

”Vi kan ikke nå det,” sagde Bjarke opgivende.

”Måske, måske ikke,” svarede Hervør. ”Men jeg giver ikke op på forhånd. Og det gør I heller ikke. Kom så!”

Hun greb bjørnen i nakkeskindet og trak ham op at stå.

”Ja, ja, jeg er klar nu,” brummede Bjarke.

Knøs kunne ikke lade være med at le. Han sprang op og hjalp Katla i sadlen. Så begav de sig på vej alle fem.

Egnen var øde. I dalene mellem de nøgne klipper stod buskene uden blade. Himlen blev stadig mere grå og tung.

”Vi får vist sne inden længe,” sagde Bjarke. ”Lige hvad der manglede.”

”Hvad går der af dig, Bjarke?” spurgte Knøs. ”Det ligner dig ikke at være så modløs.”

Bjarke rystede på sit lodne hoved.

”Jeg forstår det heller ikke,” svarede han. ”Men jeg føler mig så sløv og søvnig.”

”Nå, sådan!” sagde Knøs. ”Det må være din bjørnekrop, der vil sove vintersøvn. Den gør klar til at gå i hi.”

”Det går ikke!” udbrød Bjarke. ”Vi skal jo hjem og redde Hrolf. Du må ruske op i mig, hvis jeg falder hen. Lover du det?”

”Jeg skal nok holde dig i ørerne,” lo Knøs.

Hervør gik med raske skridt ved siden af Ædedolk.

Katla skævede til hende et par gange. Til sidst tog hun mod til sig op spurgte: ”Hvordan er det at være død?”

”Det kan jeg ikke huske,” svarede Hervør. ”Måske er der ikke noget at huske? Jeg ved det ikke. Men jeg ved, at jeg er vendt tilbage til de levendes land. Og her er herligt at være.”

To blodsøstre fløj hen over det øde landskab. De var på vej mod en høj klippe, hvor den tredje sad og ventede på dem.

”Hvad har I to så udrettet?” spurgte Harm, da Hævn og Hunger var landet. ”Har I samlet en hær af kong Hrolfs fjender? Er tiden inde til at overfalde hans kongsgård?”

”Ikke endnu,” svarede Hævn. ”Det er ikke så nemt, som ...”

”Hvad mener du med det?” afbrød Harm vredt. ”Hvad har du gjort? Ingenting?”

”Jo, jo!” forsvarede Hævn sig. ”Jeg prøvede at få folk i landet til at gøre oprør. Jeg fortalte bønderne, at Hrolf er en grådig og uretfærdig hersker, der flår dem i skat. Men de lyttede ikke til mig. De betaler deres skatter med glæde. De ved, at han beskytter dem mod røvere og tyvepak.”

”Bønder!” fnøs Harm. ”De er håbløse.”

Hunger slog med vingerne og sagde stolt: ”Jeg har klaret det bedre. Jeg tog til fremmede lande, hvor konger tørster efter krig. Jeg fortalte dem, at kong Hrolfs rige er et let bytte. Det er en fed steg, der kun venter på, at nogen skal stikke sin kniv i den. Nu er de ved at ruste sig til kamp.”

”Herligt!” udbrød Harm. ”Når de løber storm på kongsgården, er vi med. Og så skal Hrolf dø!”

”Ikke uden Tyrfing,” indvendte Hævn. ”Jeg kan ikke se sværdet her. Du har vel ikke mistet det?”

Harm hvæsedede ad hende og svarede: ”Så stort et fæ er jeg ikke! Jeg har gemt Tyrfing i en dyb revne i klippen. Der er sværdet skjult for alle øjne, til jeg skal bruge det. Det bliver en skøn dag, når Tyrfing drikker kong Hrolfs hjerteblod!”

”Blodet skal flyde! Blodsøstrene skal mæske sig!” jublede de alle tre.

”På vejen hertil så vi for resten Hervør og de to børn,” fortalte Hævn. ”De gik sydpå sammen med en stor bjørn. Hvad skal vi gøre ved dem?”

”Ikke noget. Hvorfor spille tid på dem?” sagde Hunger. ”Vi har jo Tyrfing nu.”

Harm sendte hende et arrigt blik.

”Det er aldrig tidsspilde at udrydde sine fjender,” erklærede hun. ”De skal dø.”

”Men kan det lade sig gøre?” indvendte Hunger.

”Det er tydeligt, at alfernes kraft beskytter dem.”

”De er beskyttet mod genfærd og ond magi.

Ikke mod vold og muskelkraft,” sagde Harm. ”Jeg kan hurtigt samle en flok venner, der kan tage sig kærligt af dem.”

”Venner? Her?” sagde Hunger forbavset.

”Venner kan man finde alle vegne, hvis man kan lokke med noget ondt,” svarede Harm og slog en skinger latter op.

Det havde sneet hele natten. Med bjørnen Bjarke i spidsen stred vennerne sig frem i den dybe sne. De var på vej gennem en snæver dal med stejle fjelde på begge sider.

Med sine store labber trådte Bjarke et spor, som de andre kunne følge. Alligevel var det hårdt at vade gennem den løse sne. Trods kulden var de våde af sved under tøjet.

”Vi kommer alt for langsomt frem,” sagde Bjarke.

”Jeg ved det,” svarede Knøs. ”Men jeg kan ikke sætte farten op. Mine ben orker snart ikke mere.”

”Hvad skal vi dog gøre?” sukkede Katla.

”Fortsætte,” svarede Hervør. ”Vi går, så længe vi kan. Og når vi ikke kan gå mere, kravler vi videre på hænder og knæ. Vi giver ikke op, så længe der er liv i os.”

Godt vi har Hervør med, tænkte Katla. Uden hende var vi sikkert gået i stå for længe siden.

I det samme fór et voldsomt vindstød gennem dalen. Det blev fulgt af flere.

Blæsten tog til. Sneen på fjeldenes toppe blev revet løs og bølgede gennem luften som hvid røg.

”Det blæser op til storm,” sagde Knøs.

”Vi får vist værre ting at tænke på nu,” brummede Bjarke.

Et stykke længere fremme var vejen spærret af en hel flok fæle væsner.

Forrest stod en jætte med fire arme. I hver hånd holdt han en drabelig økse. Bag ham kom fem trolde bevæbnet med køller af sten. Rundt om dem stod en stor flok ulvesønner – mænd med hoveder som ulve og lange kløer på fingrene.

Bjarke rejste sig på bagbenene og råbte: ”Hvorfor spærrer I vejen for os? Vi er ikke jeres fjender. Vi søger ikke kamp.”

”Men det gør vi,” snerrede jætten. ”Jeg kaldes Høgni Halshugger. Mænd skælver, når de hører mine skridt. Mine våben elsker smagen af frisk blod. De hedder Drab, Lyn, Flæk og ...”

”Ikke så meget snak!” afbrød troldene og løb frem. ”Nu skal der slås ihjel.”

Ulvesønnerne fulgte efter med vilde hyl.

”Hvad nu? Flygter vi?” spurgte Knøs.

”Vi kan ikke løbe fra dem,” svarede Bjarke.

”Vi må kæmpe. Vi bliver her og dør med æren i behold.”

”Kom an, uslinger!” råbte Hervør og trak sit sværd. ”Jeg vil kæmpe, til kødet bliver hakket af mine knogler.”

”Jeg vil ikke dø,” hviskede Katla.

”Heller ikke jeg,” sagde Ædedolk. ”Men det er ikke noget, man selv bestemmer.”

Stormen tog til i styrke. Den fór hvinende gennem dalen.

I det samme fik Katla øje på noget højt oppe på fjeldsiden. Det var to jætter, der boltrede sig i sneen. Og der var noget velkendt ved dem.

